

Šk. rok 2018/19

1. číslo

STŘEDNÍ ŠKOLA

**Straší
mě duch
mrtvé
dívky**

Patálie se zvířaty

**Kam na
střední
školu?**

Časopis vychází s podporou statutárního města Ostravy

Obsah:

Editorial	3
Zprávy o škole	4
Život ve škole	5
Žáci	9
Za dveřmi školy	18
Ze života	26
Literární příloha	31
Věřte - nevěřte	32
Anglická příloha	33

Eva Pavlíková (8.B)

Editorial

(úvodní slovo redakce)

Čaute děcka,

právě čtete první letošní číslo školního časopisu. Už Určitě vás zajímá, co se v něm nachází a právě my se vám budeme snažit přiblížit, co se za poslední dobu událo.

V tomhle čísle si povíme například o mrtvé dívce Emily, strašidelném dinosaurovi, příběhu jedné milovnice koní a taky proč se někteří těší na střední školu.

Doufáme, že se vám bude líbit zajímavý a inspirující obsah článků a že si užijete čtení.

Příjemné listování.

K . Turková a L . Štěrbová, 7. B

CHAOS TEENAGERŮ

Adresa redakce:

Základní škola a mateřská škola
Ostrava-Bělský Les, B. Dvorského 1,
příspěvková organizace
Bohumíra Dvorského 1049/1 700
30 Ostrava-Bělský Les

Redakční e-mail:

redakcechaos@seznam.cz

Vedoucí učitel:

Mgr. Jan Goj

Obrázky vznikly pod vedením
vyučujících 1. stupně,
obrázky projektů pod
vedením učitelů 2. st.

Rubriky:

Top zprávy o škole: J. Goj

Život ve škole: Š. Rohelová, S.
Vykydalová

Žáci: Š. Rohelová, S. Vykydalová

Ze života: Redakce

Za dveřmi školy: A., Z., S.

Literární příloha: redakce

Ang. příloha: J. Stach

Grafika: J. Goj, žáci PVP -
žurnalistika

Obr. titulní str.: Barbora Žurková

Naši žáci se již podruhé zúčastnili rozlosování Davis Cupu

Osm našich žáků 8. a 9. tříd, kteří reprezentují školu na sportovních soutěžích (atletika, florbal), se ve čtvrtek 31. ledna na ostravské radnici zúčastnili rozlosování daviscupového zápasu Česká republika – Nizozemsko. Žáci - doprovázeni panem ředitelem Milošem Kosíkem a paní učitelkou Renatou Adamíkovou - se při této příležitosti setkali a vyfotili jak s oběma tenisovými týmy, tak s

primátorem Ostravy Tomášem Macurou, náměstkyní primátora Andreou Hoffmannovou a náměstkem hejtmána Lukášem Curylem, zúčastnili se losování i tiskové konference, dostali upomínkové předměty a vstupenky na Davis Cup. Této prestižní akce se naši žáci účastnili také v loňském roce. **Red.**

V projektu Slezské univerzity jsme v doučovacích aktivitách podpořili 165 žáků

Jak víte, naše škola je fakultní školou Ostravské univerzity. To znamená, že s pedagogickou fakultou OU spolupracujeme například při přípravě studentů na učitelskou praxi – studenti k nám chodí sledovat vyučování a posléze také sami učí. V posledních letech se naše činnost obohatila o spolupráci s další vysokou školou, a sice Slezskou univerzitou v Opavě. S touto univerzitou jsme kooperovali na projektu Přímá a jasná podpora školské inkluze, otázka školy, rodiny a okolí, který byl zaměřen především na podporu dětí ohrožených školním neúspěchem. Níže se dovíte podrobnosti o tomto programu.

Ve výše jmenovaném projektu jsme formou doučování podpořili více než 165 žáků, osm pedagogů absolvovalo školení zaměřené na inkluzivní vzdělávání a realizovalo se 16 hodin konzultační podpory učitelů ze strany Slezské univerzity. **Red.**

Navštívili jsme Ostravar Arénu a zhlédli hokejový zápas

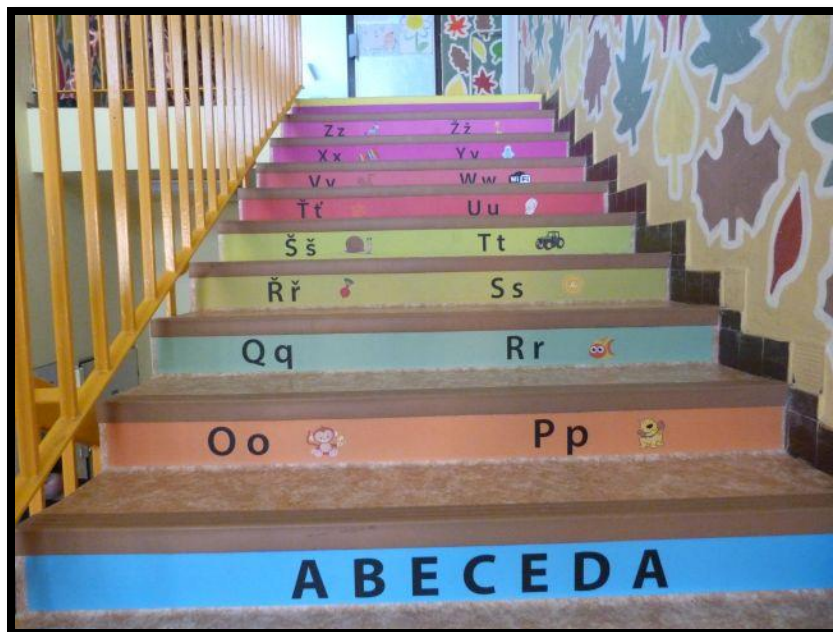
Naší škole byla za úspěchy, dobré výsledky a aktivitu v oblasti vzdělávání, kultury a sportu nabídnuta možnost seznámit se blíže se zázemím hokejového klubu HC Ridera Vítkovice. Dne 20. února se výběr našich žáků druhého stupně v doprovodu pana ředitele, paní zástupkyně pro 2. stupeň a dvou učitelů vydali na exkurzi do Ostravar Arény. Vrcholem naší prohlídky bylo zhlédnutí hokejového zápasu Vítkovic s Chomutovem. **Red.**

ŽIVOT VE ŠKOLE

Naučné polepy na schodech se mi líbí

Jak si možná všichni všimli, na schodech se objevily nálepy, které nás mají něco naučit, například vlajky zemí jednoduchou násobilku a tak dále. Podle mě to je dobrý nápad, ale na schodech si toho skoro nikdo nevšimne.

Podle mě by to bylo lepší na chodbách a ve třídě a na jiných místech, kde žáci tráví přestávky. Ale i tak se mi ten nápad líbí a jsem rád, že tu můžu říct svůj názor. A podpořit tento nápad. **Jan Jiří Kupec, 8. B**

Dopis naší bývalé žákyně

Střední škola aneb Vyšší level obtížnosti

Naše bývalá žákyně Jana Friedrichová napsala pro náš časopis článek o tom, jak to chodí na střední škole

Kdybyste někdy uvažovali nad tím, jestli je v životě všechno jednoduché, tak to neznáte střední školu. Tady nemůžete se samozřejmostí počítat. I když je to přece jen pár měsíců od začátku školního roku, vůbec mi to tak nepřijde. S pocitem novoty nové školy, přátel a celého toho začínajícího nepoznaného života na střední, je to všechno teprve na rozmachu. Sice máme adaptační

pobyt, seznamovací hry, první společné zážitky za sebou, přesto je to zvláštní, přijít do třídy plné neznámých lidí. Vše potřebuje čas. Nakonec jsem ráda, že jsem tam, kde jsem. Ve třídě mám přátelský kolektiv. Dokonce takový, který se se mnou podělí i o oběd, když si ho zapomenu objednat. Prostě fajn parta.

Boj o oběd uprostřed dlouhého dne ve škole

Oběd. Ten je pro nás největší oříšek. Někdo by to mohl nazývat polední přestávkou, ale v našem případě je to boj o život. Při shonu na oběd, kdy se každý snaží nacpat dveřmi školní jídelny, se nám už podařilo rozbít jeden obraz, pověšený u vstupu do jídelny. Naneštěstí jen jeden. Ale i tak se každý pokouší prostrčit vši silou, jako by je uvnitř čekala svačinka z KFC. Věřte mi, že jsou to vždycky metrové řady. Však jídlo máme velice dobré.

Někdy se ve škole cítím jako ve zpomaleném filmu. Zdá se, že den moc rychle neubíhá. Šrotujeme ty naše makovice od sedmi do čtyř odpoledne, a

když připočítám našeho třídního učitele, který ze sebe vykoktává slova celou věčnost, moc tomu nepřilepším. Je s ním sranda, takže se nenudíme. Každý rub má svůj líc a tahle škola není výjimkou.

Ze začátku jsme chodívali z češtiny ven a ukazovali si třeba umělecká díla na městské architektuře. Byla jsem strašně ráda. Aspoň jsme se někam podívali a neseseděli přitom zavření vevnitř.

Studujeme a bavíme se

Společně se bavíme a poznáváme jeden druhého už od rána, kdy usedneme do lavic. Divadelní představení, projektové dny, zájezdy, výlety. Z každého jsme již něco buď okusili, nebo v blízkých dnech okusíme. Ano, každý má jakousi představu o tom, jak střední ve skutečnosti vypadá. Některé možná zklame, jiné pravděpodobně ne. Kdo ví. Já jsem vděčná, že ta má představa mě nezklamala. Těm, kteří si to příští rok vyzkouší na vlastní kůži, to zní

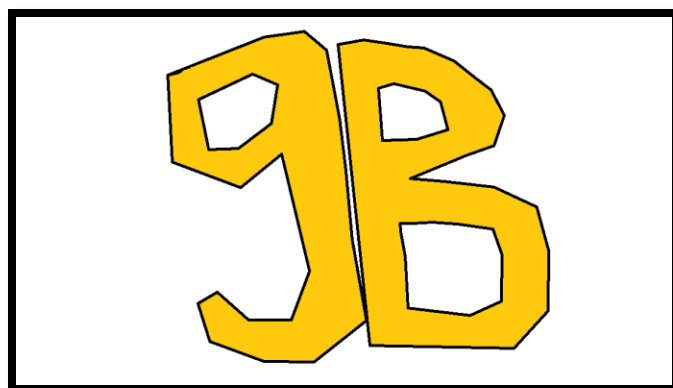
možná děsivě. Ale není. Sice vstávání brzy ráno, dojíždění a dny učení tomu moc hvězdiček nepřidá, ale kdo říkal, že to bude brnkačka? **Jana Friedrichová, naše bývala žákyně**

Jaké je to být šesták nebo deváťák?

Čas neúprosně běží... Máme nové šesté třídy a deváťáci v červnu naši školu definitivně opustí. Tady je pár článků o tom, jak šestý a devátý ročník žáci prožívají.

Naše třída v průběhu čtyř let

Naše třída se za poslední čtyři roky hodně změnila, jako například když jsem poprvé šla do naší třídy, stála jsem před vchodem a nikoho jsem absolutně neznala. Bylo to dost stresující, protože jsem neměla ani tušení, jaké budou celé ty čtyři roky. Za těmi dveřmi to mohlo být naprosto úžasné a zároveň naprosto strašné podle toho, jak s těmi lidmi budu vycházet.

Obavy se rozplynuly

Pak jsem ale vešla do naší třídy, všechny obavy se najednou rozplynuly, protože jsem viděla kupu usměvavých lidí, kteří vypadali mile. Po dobu těch čtyř let se toho hodně událo, například v šesté třídě kluci běhali po třídě a holky chodily za učitelkou, že jim to vadí.

V sedmé třídě je házení omrzelo a začala nová hra vrážení do sebe u zdi. V osmé třídě hry úplně vymizely, ten rok u nás nevymizely ale jenom hry, ale taky se u nás ztratily dva páry bot, jedno pouzdro a bunda.

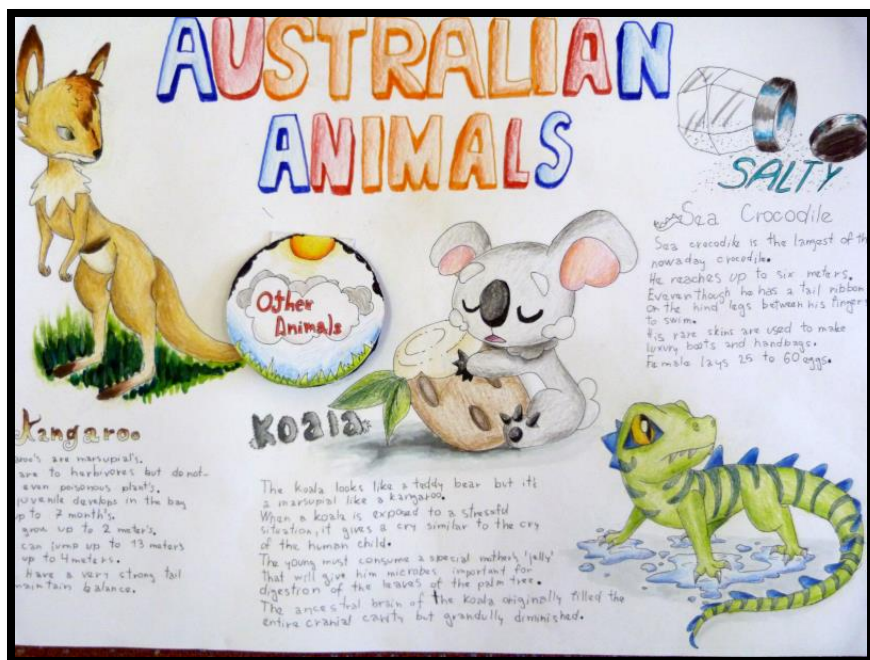
Už všechny opravdu znám

Devátá třída pro mě teprve začala a mám pocit, že si ji nejvíce užiju, myslela jsem si, že jsem se socializovala už v 6. třídě, ale teprve teďka si připadám zcela socializovaně. Ne že bych se u nás ve třídě necítila dobře, ale teprve teď mám pocit, že znám každého tak moc, jak bych chtěla.

Michaela Gluchová, 9.B

Vztahy v naší třídě

Myslím si, že v naší třídě se všechno hodně dělí na skupinky. Když jsme v šesté třídě všichni nastoupili, moc jsme se neznali. A tak jsme si našli pár lidí, se kterými se budeme bavit. Párkrát se ty skupinky lidí obměnily, ale v jádru asi zůstaly stejné.

Samozřejmě, že se jinak ve třídě všichni bavíme se všemi. Ale tady se bavím o tom, s kým si sedneme na obědě, s kým budu v tělocviku v týmu a koho si vyberu za dvojici, když to učitel/ka zadá.

Třída introvertů

Mně osobně přijde, že naše třída je hodně introvertní, a tak možná to bude příčinou, proč se ty skupinky moc nepozměnily. Většina není natolik komunikativní, aby zašla jako

první za někým a spřátelila se.

Ale to, si aspoň myslím já, dělá naší třídu tak fajn. Nejsme sice zas až tak akční a moc se neprojevujeme, takže nás moc lidí nezná blízce, ale když nás poznáte, jsme fajn.

Já, i přesto, že znám některé spolužáky devět a některé čtyři roky, si myslím, že hodně z nich neznám do hloubky a možná už ani nikdy nebudu mít právě onu možnost.

Jsme si bližší, budu ráda vzpomínat

Toto vše mi došlo až teď – v 9. třídě, protože mi přijde, že jsme si ještě bližší. Předtím jsem si myslela, že všechny znám, ale až po bližším poznání vám dojde, že vlastně ne. Což je samozřejmě paradox.

Dle mého názoru jsou v naší třídě celkem pevné vztahy a umíme se skvěle tolerovat. Zažíváme spoustu srandy. Jsem ráda, že jsem měla možnost poznat tolik skvělých lidí. Budu na naši třídu v budoucnu myslet určitě pozitivně.

Tereza Schindlerová, 9. B

Ve třídě se nehádáme

Jak se mi líbí na druhém stupni

V naší třídě je 6 kluků a 15 holek. Na druhém stupni se mi líbí. Do naší třídy přešli čtyři lidi.

Máme více hodin a mnohem více učitelů. Jsou tady i skřínky, do kterých si dávám učebnice a sešity. Ve třídě máme dobrý kolektiv.

Nejvíce hodin máme v úterý. V úterý máme devět hodin. Všichni učitelé jsou tady dobří. Jsou tady lehké i těžké předměty. Na prvním stupni jsme měli méně hodin a méně učitelů. V páté třídě jsme neměli moc dobrý kolektiv, tedy alespoň já ne. V páté třídě jsme se skoro pořád hádali. V této třídě se nehádáme, a jsem za to ráda.

Julie Veberová, 6. B

Naše sportovní 6. A

V minulých pěti letech jsem chodil na 1. stupeň základní školy. Nyní jsem na 2. stupni, ve sportovní 6. A. Oproti minulosti je to zde o něco lepší. Můžeme o přestávkách chodit na chodbu, máme vlastní skřínky, více učitelů a nové kamarády. Naopak se mi nelíbí, že máme třídu až ve 3. patře a nepěknou starou tabuli. Náš třídní učitel se jmenuje Pavel Pracný. Ve třídě máme jeden počítač, více obrazů a je nás tam 24 žáků.

Dominik Folvarčný, 6. A

ŽÁCI

Naše patálie se zvířátky

Holky, komár!

Byl to krásný večer na škole v přírodě ve třetí třídě. Až najednou k nám na pokoj přiletěl komár, s holkami jsme si řekly, že ho zabijeme.

Nejdřív jsme ho postříkaly repelentem, pak jsme ho vzaly do toaletního papíru a na konec jsme ho vyhodily do koše, tím pádem jsme se všechny uklidnily a šly jsme spát.

Strašný sen o komáří pomstě

Ráno jsem se probudila, vykládala jsem holkám můj sen. Zdálo se mi o tom, že na náš pokoj přiletěl bratr toho, co jsme včera zabily a chtěl ho pomstít. Na můj sen Gabka řekla: „Doufám, že už sem nepřiletí žádný komár!“ A v tom Sára ukázala na zeď a řekla: „Holky, komár!“

Po komáru vosa

Opravdu byl větší a divily bychom se, kdyby to jeho bratr nebyl. Opět jsme si řekly, že ho zabijeme, ale tentokrát jsme ho neházely do koše, ale do záchodu. Tím naše trápení s komáry definitivně skončilo. A začala éra vos. Ta ale přiletěla jen jedna. Uvědomily jsme si, že vosa by nebyla tak snadná oběť, takže jsme zavolaly dceru paní vychovatelky, aby ji zabila.

Zuzana Schwenznerová, 8. B

Míval jsem křečka

Měl jsem jednu křečka Lucifera. Byl to křeček dlouhosrstý a byl to můj kamarád. Měl černobílou srst. Jeho oblíbené jídlo byla okurka.

Křečkova pomsta dece

Byl sám ve své velké kleci, ve které měl spoustu hraček. Někdy nás naschvál probouzel, avšak to bylo vyřešeno dekou, kterou pak rozkousal. Jako podestýlku jsme používali hobliny a seno. Česal jsem ho dvakrát týdně.

Jen čtyři roky zábavy

Když jsem večer nemohl usnout, tak jsem ho před spaním ještě vytáhl z klece a hladil ho. Jeho oblíbená hračka byla prolézání tunelů a taky hodně ručkoval po kleci. Krmil jsem ho nejčastěji

slunečnicovými semínky, sušenými jablky a taky sušenou kukuřicí. Bohužel umřel ve čtyřech letech. **Lukáš Smrek, 9. B**

Strašidelný dinosaurus

Stalo se to, když mi bylo asi sedm let. Šel jsem k mému nejlepšímu kamarádovi, který měl dinosaura na okně. Měl jsem u něj spát asi dvě noci. Přišli jsme asi tak ve dvě hodiny odpoledne na oběd. Po obědě jsme hráli na playstationu až do večera. V deset hodin večer jsme museli už jít spát.

Otáčící hlavu!

Když už jsme spali, tak měsíc začal svítit do okna. Po pár minutách jsem se vzbudil a podíval jsem se na okno, které bylo ve světle měsíce. Na tom okně stál ten dinosaurus a hlavou byl otočen na police. Asi po jedné minutě jsem viděl, jak se pomalu ta hlava otáčí na mě. Strašně jsem se lekl a vzbudil jsem kamaráda a ten se tam podíval a viděl, jak se ten dinosaurus dívá na nás. Ze začátku mi nevěřil, ale ráno jak jsme se vzbudili, tak jsme viděli, jak se ten dinosaurus dívá zase na tu polici. Šli jsme to říct rodičům, ale ti nám nevěřili.

Stále je to pro nás záhadou, jestli se nám to zdálo, nebo ne.

Vojta Chovanec a Jenda Kupec, oba 8. B

Já a můj začátek s koňmi

Když mi bylo okolo tří let, jeli jsme s rodiči za babičkou. Když jsme dorazili, šla jsem za babičkou, která se zrovna dívala na televizi. Byl tam pořad o záchraně psů a koček. Jelikož kočky ráda nemám už odjakživa, tak jsem začala mít strašně moc ráda pejsky.

Místo psa kůň

Pořád jsem mamku přemlouvala, aby mi koupila pejska, ale ona věděla, že by mě po týdnu přestalo bavit se o něj starat. Což byla pravda, protože každé malé dítě bere psa jako hračku.

Jednou jsem jela s dědou na kolotoče. Tam byli poníci a já jsem měla novou lásku. Zamilovala jsem si je a pořád jsem o nich mluvila, ale tentokrát jsem koně ani poníka nechtěla. Byla jsem už starší, bylo mi asi šest let. Řekla jsem si, že už se nechci na koně jen dívat, nebo jezdit, jen když toho koně někdo drží.

Koketa, Ferda, Moby, Pedro

Poprosila jsem mamku, jestli bych nemohla začít dělat jezdeckví závodně. Řekla mi, že teta má kamarádku, která má dva koně a dva poníky. Tak jsme se tam jeli podívat a paní se jmenovala Bohuška a byla velmi příjemná. Hned jsem si ji oblíbila a doufám, že i ona mě. Šla

jsem se seznámit s koňmi. První poník byla klisna jménem Koketa, která bohužel před třemi lety zemřela, protože si zlomila všechny čtyři nohy.

Druhý poník se jmenoval Ferda, který mimochodem pořád žije. A nedávno jsem ho potkala na závodech. Je to takový můj učitel. Začali jsme tam jezdit pravidelně. Po měsíci mě naučil základy ježdění. Když jsem už ale byla starší, už jsem na Ferdovi jezdit nemohla. Bylo mi deset a už jsem na něho byla moc vysoká i těžká. A tak jsem jezdit přestala.

Po roce jsem se k tomu vrátila u pana Jardy ve stáji Moneta v Krmelíně. Poznala jsem tam celkem 16 nových koní a láska ke koním se o dost zvýšila. Začala jsem jezdit na koni jménem Moby. Naučil mě toho opravdu hodně. Naučil mě klusat, cválat i tryskat. Později jsem ho už nechtěla trápit, protože měl velice slabá kopyta.

A já jsem začala jezdit na koni jménem PEDRO. Jezdím na něm až do teď. Miluju ho a taky mě toho dost naučil. Naučil mě skákat přes překážky. Taky já jsem ho dost naučila. Vycvičila jsem si ho na různé situace, aby se třeba při bouřce nevyplašil. Jezdíme spolu už krásný rok. Jsem moc ráda, že jsem si vybrala tuhle stáj a poznala skvělé lidi i koně.

Terezie Adamcová, 7. A

Naše životy, sny, budoucnost...

Jaké to je, přistěhovat se do ČR z Ukrajiny

Kdy jsem se narodil, mamka a tatka chodili na práce do České republiky a domů se vraceli jednou za tři měsíce. Celou dobu se o mě starali babička a dědeček. Potom, když mi bylo 6-7 let, mamka chtěla, abych taky jel sem s nimi.

Když mi bylo osm let, narodil se můj bratr a mamka neměla čas přemýšlet o stěhování do Česka.

Potom ve dvanácti letech jsme zase řešili, že pojedeme do Česka. Šel jsem do sedmé třídy a tam jsem získal plno nových kamarádů. Potom jsem tam oslavil první narozeniny.

V ČR jsem se setkal s hodně nových věcí. Bylo pro mě těžké naučit se mluvit, ale většinu jsem rozuměl. Na Vánoce a na letní prázdniny jedu na Ukrajinu.

Mihály Jánicsij, 8. B

Dokonalý manžel je jenom sen. Chci hlavně cestovat

No...o čem asi tak psát? Zní to jako velmi dobrá otázka, ale něco se přece jenom našlo. Když jsem byla malinká, snila jsem o tom, že se jednou stanu tou nejslavnější cukrářkou, ale postupem času se všechno změnilo a já chtěla být něčím jiným. Nejdřív to byla kadeřnice, číšník, teď už to je manažerka, no, to vše záleží na tom, jak si povedu ve škole a kdekoliv jinde.

Co vím jistě, je to, že až dokončím svoje studium, chci se podívat do různých zemí, ale to vše záleží na tom, kolik na to budu mít financí a prostředků, na takhle nákladnou dovolenou někde u moře. Dále bych chtěla bydlet někde v pěkném upraveném bytě s „dokonalým“ manželem, i když vím, že se tohle nestane skutečností, ale jako sen to je pěkné.

Byla jsem třeba v Anglii, ale chtěla bych vidět USA nebo Norsko

Za svůj život jsem navštívila málo zemí a právě proto můj sen je se někde podívat. Ptáte se, jaká místa jsem navštívila? Tak já vám to tedy řeknu. Byla to místa mimo Českou republiku, ale to, co je nejbliž k nám, je Polsko a Slovensko (ty dvě místa určitě navštívil každý), teď ty

další místa jako třeba Chorvatsko, Itálie, Bulharsko a hlavně jsem navštívila Londýn tudíž Velkou Británií.

Kam se chci podívat, až budu větší a budu mít na to už zmiňované prostředky? Pro mě to jsou velmi zajímavá místa už podle obrázku. Místa se jmenují takhle: Spojené státy americké, Španělsko, Kypr, Norsko a další.

Simona Vykydalová, 9. B

Proč se těším na střední školu

tahat za jeden provaz.

Pod názvem střední škola si představím budovu, kde se lidé rozhodují tak, jak chtějí a hlavně dělají všechno na vlastní pěst. Tím myslím, že o přestávkách mohou opustit budovu i bez propustky hlavní je, když přijdou do hodiny, ale to není všechno. Na základce z vás chtějí mít hodné děti, které poslouchají na slovo, ale na střední to podle mě není. Učitelům je jedno, jestli kouříte nebo máte už v 17 dítě.

Neumíme tahat za jeden provaz

Na základce se všechno řeší. Dost mě to štve, a proto se těším na střední, ale hlavní důvod, proč píšu o střední škole je to, že v naší třídě nemáme moc dobrý kolektiv. Nemyslím to ve zlém, nikdo nikoho nešikanuje, spíše se nemáme moc rádi. Děláme si naschvály a neumíme tak zvaně

Na začátku šesté třídy se v naší třídě vytvořily takové skupinky. I když jsme se moc neznali, jelikož přišlo hodně cizích lidí, ale i tak se vytvořily ty skupinky. Dokonce hodně lidí si na sebe doslova zbyli.

Chci trhlou kamarádku

Hlavní důvod, proč se těším na střední, je to, že si chci najít nejlepší kamarádku stejně trhlou, jako jsem já. Aby jí bylo jedno, kde a v jakou chvíli se smějeme, nebude se moc stydět a když se jí nebude něco líbit, tak to řekne a neuzavře se do sebe jako spousta mých kamarádů.

Nikoho takového na základce nemám, je mi to líto. Občas jsem to řekla i doma, ale doma tvrdí, že většina nejlepších kamarádů vzniká na střední škole.

Takže doufám, že se mi to taky poštěstí a najdu tam někoho takového. **Barbora Konečná, 9. B**

Jak se změnil můj pohled na svět během devíti let

Všechno to začalo 1. září 2010, kdy jsem nastoupila do 1. ročníku základní školy. Na úplné začátky si pochopitelně nepamatuji, ale to podle mě nikdo. Byla jsem taková typická stydlivá holčička, což jsem teda do teď, která byla uzavřená do sebe a s nikým nechtěla mluvit.

V nové škole je fajn a chci být cukrářkou

Když jsem šla už o ročník výš, tak jsme se stěhovali a já jsem musela jít do nové školy a poznávat nové lidi, což pro mě bylo opět zlo. Po pár dnech na nové škole jsem poznala fajn lidi, kteří mě vzali mezi sebe. Byla to fajn, společenská třída, ve které jsem se cítila dobře.

Ubíhaly dny, týdny, měsíce a už jsme se bavili o našem

vysněném povolání. Já jsem ze začátku neměla vůbec žádnou představu, ale potom jsem začala více přemýšlet a zalíbilo se mi povolání cukrářka, kterou v tu dobu chtěla být každá

holka. Pamatuju si, jak jsem se svou bývalou nejlepší kamarádkou plánovala, jak si společně otevřeme cukrárnu a budeme nejlepší cukrářky široko daleko.

Učitelka v mateřské škole – to je ono!

Tyhle představy samozřejmě za nějakou dobu vyprchaly a přišlo další povolání – učitelka v mateřské škole. Byla jsem si jistá, že tohle povolání jednou dělat budu. Hlavní věc, co musíte ovládat, je jakýkoliv hudební nástroj, což já jsem v tu dobu zvládala, jelikož jsem hrála na flétnu.

Vyhrála to práva

Pak ale přišel přechod na 2. stupeň a zase se mi vrátil můj strach ze všeho, co se nové třídy týká. Sice jsem věděla, že tam půjdu s mou celou třídou, ale i tak jsem se bála a kladla otázky typu: Co když se mi budou smát? Co když nezapadnu mezi nové lidi?

Ted' jsem na konci 9. ročníku, celých devět let je za mnou a já si musím vybrat střední školu a vědět, co chci v budoucnu dělat. Já jsem hrozně nerozhodný člověk, tudíž tohle je pro mě dost obtížné. I když to vypadalo, že si povolání nikdy nevyberu tak, naštěstí jsem to zvládla a vím, že chci pracovat v oblasti práv. Jsem ráda, že jsem se nakonec nějak rozhodla a doufám, že má budoucnost dopadne dobře a tak, jak bych chtěla.

Veronika Kristianová, 9. B

Správně se rozhodnout

Tak už jsem deváčka. První i druhý stupeň uběhl rychle. Za těch devět let jsem poznala pár super lidí, s kterými se snad budu ještě stýkat i po základce. Škola mě toho hodně naučila ať už v oblasti vzdělávání, či zkušeností do reálného života.

Nastal čas, kdy bych se měla rozhodovat, na jakou školu chci a co chci celkově v životě dělat. Tohle pro mě byly odjakživa složité otázky a asi nějakou dobu budou. Je pro mě totiž těžké rozhodnout, co chci celý svůj život dělat, když nejsem (snad) ani v pětině svého života. Doufám, že na to brzy přijdu a rozhodnu se správně.

Tereza Schindlerová, 9. B

Jsem v 9. třídě. Můj čas na základce – jaký byl?

Můj čas na základní škole se za deset měsíců přiblíží ke konci a tím se bude rozpadat náš skvělý kolektiv. Sice se budu s některými potkávat venku nebo na další škole, ale to nic nemění na tom, že mi základka a můj kolektiv bude chybět.

Co když mě nevezmou?

Hlásím se na Příčnou, obor kadeřnice, nebo jako druhá varianta kosmetička. Mám strašný strach, že to nevyjde, a tak si musím klást otázku: Co budu dělat, když mě nevezmou?

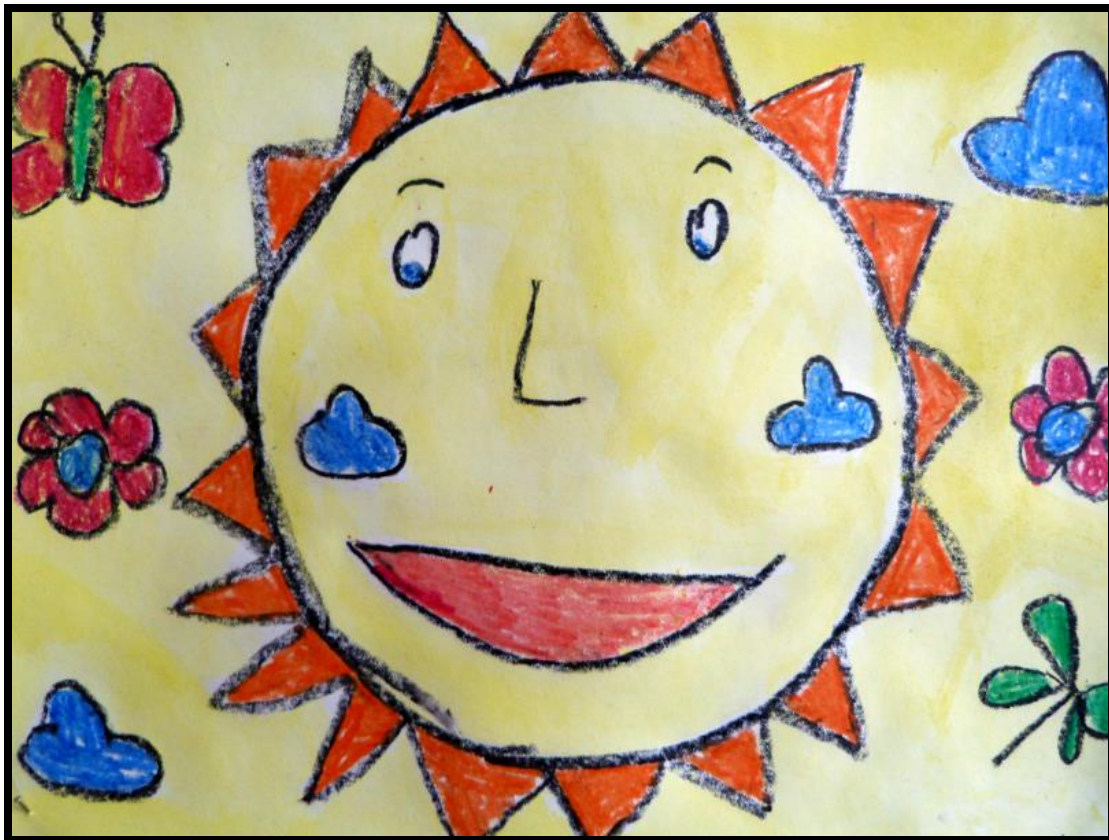
Za devět roků
mojí základní

školy jsem poznala tolik skvělých lidí, že se mi už teďka nechce pryč a to mám ještě ani ne deset měsíců čas. Na druhou stranu se i trošku těším, že poznám nové lidi. Když skončí devátý ročník, každý z nás se rozloučí a půjde si svou cestou. Bude to asi skvělý pocit.

Vždyť už jsme velcí

Už teďka si přijdeme dospělejší, ale až vyjdeme devátou třídu, bude to dost jiný pocit, budeme skoro dospělí a budeme se připravovat na náš vlastní život. Rodiče nás pořád vidí jako ty malé děti, co potřebovaly pořád rodiče a co chodí do školky, ale přitom jsme už tak velcí a máme skoro vlastní život a rodiče už tak moc nepotřebujeme, ale stále je máme rádi.

Ano, skončí devítka a my se budeme loučit...

Simona Vykydalová, 9. B

ZA DVEŘMI ŠKOLY

ANKETA

Na téma: Chtěli byste se vrátit do školy a co vás tam bavilo?

Vydali jsme se na prostranství před Billou, abychom se místních občanů zeptali, jak vzpomínají na školu. Škoda, že naši sousedi nejsou trochu sdílnější.

Paní Bártová, 35 let

Nechtěla bych se vrátit, v dnešní době už určitě ne. Bavil mě jenom tělocvik.

Paní Podlesná, 37 let

Do školy bych se ráda vrátila. Matematika, tělocvik, výlety a kolektiv byly super.

Daniel Posmyk, 42 let

Škola mě nebavila, ale bavil mě střelecký kroužek.

Bohumila Beňáková, 46 let

Klidně bych se vrátila, hlavně do tělocvičny a hudebny.

Monika Rybová, 30 let

Vrátila bych se ráda do bezstarostných let na základní škole.

Simona Vykydalová a Tereza Schindlerová, obě 9. B

Místo do školy do hospody

Anketa s občany Jihu o největším školním průšvihů

Jaký byl Váš největší školní průšvih?, tak zněla naše anketní otázka pro pár kolemjdoucích v okolí školy.

Potkali jsme lidi, kteří nám nebyli ochotni odpovědět či neměli čas, ale našlo se pár, kteří nám odpověděli.

Jako první nám podal odpověď pan Ehrenberger (30), bývalý žák naší školy. Zahrnovala kouření na záchodech, bitky a výtržnictví.

Jako další nám odpověděl pan Michal (71) : „Za mých mladých let jsme žádné lumpárny nedělali, ale kdybych si měl na nějakou vzpomenout, tak jsem šel asi v 19 letech místo školy do hospody.“

Roman (54): „Hmm.. to nevím. Anebo vlastně jo! Kouřili jsme na školních záchodech.“

Zdeňka (62): „Vždycky jsme byli hodní, první průsvih jsem provedla poprvé ve svých 22 letech. Všichni jsme utekli z poslední hodiny ve škole.“

Radim (28) dlouho přemýšlel, snažil se vzpomenout, ale bohužel se nepodařilo.

Klára (68) o sobě prozradila, že byla celý život vzorná a nikdy nějak velký průsvih neprovedla.

Josef (25): „Učitelka mi řekla, že mám nosit přezůvky. Jako přezůvky jsem ale používal tenisky. Učitelka na mě mluvila tak dlouho, že jsem odešel do šatny tělocviku. Učitelka běžela za mnou, ale spolužák za mnou zavřel dveře. Asi pět minut se je snažila otevřít. Měl jsem dostat ředitelskou důtku, ale nakonec z toho sešlo.“

Michaela Gluchová a Tereza Schindlerová, obě 9. B

Jak jsem viděla Ameriku

Dne 30. května jsme brzo ráno odjeli vlakem do Prahy. Z Hlavního nádraží v Praze jsme odjeli autobusem na letiště. Ve dvě hodiny odpoledne jsme odlétali z Česka. Čekal nás let, který trval osm a půl hodiny.

New York, New York!

Po osmi a půl hodinách strávených v letadle jsme konečně dorazili do Ameriky. Přesněji do New Yorku. V New Yorku jsme byli tři dny. Za ty tři dny jsme toho stihli docela hodně. Třeba socha Svobody, Empire State Building, Time Square, 9/11 Memorial, Ellis Island.

Po třech dnech v New Yorku jsme zase jeli na letiště. A letěli jsme do Charlotte. Z Charlotte jsme pak odjeli autem do Gatlinburgu. Tam jsme byli dva dny. Hned ráno jsme šli na Great Smoky Mountains. Další den už jsme museli odjet na Floridu. Jeli jsme asi osm hodin autem a zastavili jsme se ještě v Atlantě.

U tety na Floridě

Po osmi hodinách jsme konečně dorazili k tetě do Jacksonvillu. Tam jsme byli jenom pět dnů. Chodili jsme se koupat do oceánu. Poslední dva dny jsme strávili v Orlandu. Byli jsme v tom zábavním parku Orlando Universal Studio. A poslední den jsme se už jenom sbalili a jeli na letiště v Orlandu a letěli zpátky do Česka.

Anna Filipcová, 8. B

Prázdniny se zánětem spojivek

Moje prázdniny začaly jako každý rok po dostání vysvědčení. Vysvědčení se mi líbilo až na jednu trojku. Rodiče mi řekli, že mám pěkné vysvědčení a mě i bratra pozvali na jídlo. Jako každoročně, co by to byly za prázdniny bez dovolené...

Tento rok jsme měli jet na Slovensko do nějakého rodinného baráčku vedle termálních koupališť. Ta termální koupaliště se jmenovala Termální koupaliště Bešeňová a Tatralandia, měli jsme to naplánované tak, že jeden den půjdeme na jedno koupaliště a na druhý den na druhé.

Hrozně mě pálí oko!

Fungovalo to tak až do středy, kdy jsme byly na koupališti Tatralandia, kde jsem dostal zánět spojivek. Nejdřív jsem ani nevěděl, co to je, prostě mě strašně pálilo oko, když

jsem ho otevřel. Už v ten den jsem věděl, že to bude nejhorší den v mých prázdninách.

Asi 45 minut jsem prostě seděl a měl jsem ručník na oku, myslel jsem si, že když si oko odpočine, tak to přestane, ale ne a ne.

Hledání lékárny

Potom jsme všichni museli jet do lékárny, vypadalo to, že jenom zajedeme do lékárny, vezmeme kapky a jedeme do našeho pronajatého rodinného bytu, ale ne. Přes jednu hodinu

jsme objížděli centrum, protože navigace ukazovala lékárny, které byly snad i sto let zavřené, nakonec se nám podařilo jednu najít.

Ten zánět spojivek trval snad celý zbytek dovolené, protože jen co jsem vylezl ven, tak mě oko pálilo další hodinu. Po zbytek mých prázdnin jsem většinou byl doma nebo jsme chodili s rodinou na procházky do lesa.

Adrian Posmyk, 9. B

Jaké je to žít na internátu

Domov mládeže neboli internát poskytuje žákům a studentům ubytování a stravování mimo domov.

V letošním školním roce jsem nastoupila na víceleté gymnázium a taneční konzervatoř v Praze. Nemohla jsem každé ráno jezdit z Ostravy do Prahy a naopak, tak jsem celý týden přebývala na internátě v Roztokách za Prahou. A teď vám

napíšu, jak to tam probíhalo.

Na snídani švédský stůl

Na ubytování jsem přijížděla vlakem už v neděli odpoledne. Každé ráno jsem vstávala kolem 6:15 hodin. V 6:30 byla snídane, takže do té doby jsem se převlékla, učešala a nachystala věci na práci. Snídali jsme v podobě švédských stolů, byl velký výběr, například pečivo, šunka, sýr, máslo, cereálie s mlékem, čaj, šťáva, ovoce, zelenina, jogurty. Ze snídane jsme si dělali svačiny do školy. Potom jsem si šla umýt zuby a naposledy jsem si zkontrolovala všechny věci do školy. V 6:55 jsem šla před internát čekat na transity, které nás v 7:00 zavezly do školy. Cesta nám trvala 30 minut.

Každý den jít spát ve 21:30

Po vyučování a trénincích nás u školy zase vyzvedlo auto a zavezlo nás do Roztok zpět. Každý den jsme končili jinou hodinu. Na ubytování trávil volno každý jinak. Někdo si četl, poslouchal hudbu nebo si šel zaběhat.

Večeře byla v 19:00 hodin, byly vždycky teplé a moc mi chutnaly. Do 21:00 hodin jsme se chystali na další den a učili se. Následovala večerní sprcha a umytí zubů. Usínali jsme v 21:30.

Ve čtvrtek večer jsme si balili kufry na pátek, kdy jsme odjížděli domů. Na internátě jsem poznala nové kamarádky a kamarády, ale stýskalo se mi po mé rodině.

Eliška Kratochvílová, 6. B

Zamysli se

Na jedné straně stojí holka, která má vše, na co si vzpomene, značkové oblečení, nejnovější Iphone, když je ve škole, všechno jí jde. Má tam spoustu kamarádů, doma má naprostou pohodu, možná je i kapku rozmazlená s tím se pojí i to, že si nevážší věcí, které jí dají třeba rodiče, už to bere jako samozřejmost, ale co by se tím pádem stalo, kdyby jí nikdo nic nedal? Možná by se naštvála, kdo ví.

A druhá holka? Tak ta má obnošené oblečení, v kapse starý mobil, no a je šťastná za to, že dostane jakoukoli novou věc, ať už je to třeba starší oblečení, ale pořád si toho váží a i tak se to snaží využít.

Škola je pro ni většinou utrpení, ale proč? Neučí se dobře, skoro propadá. A kolikrát byla odsuzována jen kvůli vzhledu, a když už ji někdo ponižuje, tak si taky musí uvědomit, že každý je jiný a že se mu to jednou vrátí.

Vrátí tím způsobem, že ten, kdo ji ponižoval a byl nahoře, jednou spadne dolů a tu, co ponižoval, ta bude jednou třeba řídit úspěšnou firmu a nakonec se i nad ním slituje a například ho zaměstná.

Zuzana Schwenznerová, 8. B

Počítačové hry

Počítačové hry neškodí. Naopak!

Většina dospělých lidí si myslí, že počítačové hry škodí a že je to taky ztráta peněz. Mají na to často negativní názory a nejsou spokojeni s tím, že jsme u počítačů tak často. Toto si většinou myslí rodiče, že jim to ovlivňuje vývoj výchovy jejich ratolestí.

Hry rozvíjejí IQ

Toto si rodiče myslí, protože viděli třeba ve zprávách nebo někde v novinách, že počítačové hry kazí děti a taky, že to dětem snižuje IQ. Toto je ovšem mýtus. Počítačové hry naopak rozvíjejí inteligenci dítěte a zlepšuje reflexy. Přesně tento mýtus vyvrátila jedna vědkyně ze Spojeného království, kde měla deset hráčů počítačových her a lidí, kteří nehrají počítačové hry. Lepší výsledky vyšly u hráčů počítačových her.

Je škoda, že lidi, kteří si myslí, že počítače škodí, že věří článkům, které jsou nepravdivé a nezjistí si informace, nebo také počítače nikdy neviděli. Samozřejmě existuje spousta druhů her, které rozvíjejí reflexy, inteligenci a tak dále nebo kdy hráč hraje online na internetu, může si najít kolektiv, také rozvíjí kreativitu.

Mnohé hry jsou bohužel dost drahé

Samozřejmě je také pravda, že počítačové hry jsou finančně nákladné, jelikož vývojáři vytvářejí hry vždy cíleně na skupinu hráčů, kteří pak hře neodolají a musí si ji zakoupit. Existuje taky způsob, kdy hry můžete stahovat zadarmo i když stojí peníze. Tomu se říká pirátství.

Tadeáš Bodnár, Rostislav Vítek, oba 9. B

Jak se hraje Counter-Strike: Global Offensive

Counter-Strike: Global

Offensive (zkráceně CS:GO) je počítačová online FPS (střílečka z pohledu první osoby). Hru vyvinulo Valve. Je to v pořadí čtvrtá hra ze série Counter-Strike.

O co ve hře jde

Úkolem teroristů je v časovém limitu položit a nechat vybuchnout bombu na jednom ze dvou označených míst (A nebo B) na mapě nebo zabít všech pět CT hráčů. CT se jim v

tom snaží zabránit jejich zneškodněním, případně položenou bombu zneškodní. Teroristé mohou přežít kolo, když prohrají, ale nedostanou žádné bonusové peníze, což neplatí o CT, ti mohou přežít, když bouchne bomba a dostanou peníze. Úkolem CT je hrát defenzivně a čekat na příchod teroristů, v případě, že se teroristům povede položit bombu, ocitají se v defenzivní pozici oni, protože musí uhlídat bombu (40 sekund) než vybuchne. Hlavním cílem CT je zneškodnit bombu, než vyprší čas. Teroristé vyhrávají v případě, že vybuchne bomba. Jakmile v jednom ze dvou týmů nezůstane ani jeden hráč naživu, automaticky prohrává.

Bodování

Tento mód se hraje 5 proti 5, na 2 poločasy, které slouží k prohození stran, vyhrát zápas hraním pouze za 1 stranu není možné. 1 poločas trvá 15 kol a jedno kolo trvá 2 minuty. Každé kolo se jednomu z týmů přičte bod, podle toho jak skončilo. Vyhrává ten, kdo jako první nasbírá 16 bodů. Je možná remíza 15:15, případně prodloužení, ve kterém poločas trvá 3 nebo 5 kol.

Zbraně a co stojí

Každý tým si musí na začátku kola koupit vybavení, za peníze, které získávají za plnění i dalších úkolů. V 1. kole začíná hráč pouze s \$800, všichni tedy začínají s pouhou pistolí. Peníze dostává i tým, který v kole prohrál. Čím více prohraných kol v řadě, tím více peněz dostane.

Peníze dostávají hráči za zabíjení protivníků, ale záleží na zbraní, například zabití nožem hráči připsá \$1500, mezitímco zabití AK-47 pouze \$300. Teroristé získávají bonusové peníze i za pouhé položení bomby \$800. Oba týmy nevidí peníze toho druhého, proto je běžné předvídat finanční situaci protivníka a přizpůsobit tomu svoji strategii.

V dané hře se nachází i několik herních módů, Nenáročný mód, Kompetitivní, Mise s rukojmími, Arms Race, Demolition, Deathmatch, Wingman, Flying, scoutman a komunitní módy vytvořené hráči.

Ve hře se nacházejí jiné modely na zbraně (zbraně, nože). Některé modely zbraní stojí i několik tisíc a statisíce korun. Nejdražší skin se jmenuje AWP | Dragon Lore a prodal se za \$62000 (1.4 miliónů Kč).

Do hry bylo přidáno už pár operací Payback, Bravo, Phoenix, Breakout, Vanguard, Bloodhount, Wildfire, Hydra.

Pablo Ďurica, 8. B

Hry a budoucnost

Velice rád hraji počítačové i playstationové hry. Tento druh zábavy je teď hodně rozšířený. Rodiče mi řekli, že i za jejich období měli podobné záliby. Jen hry vypadaly jinak. Když mi je ukázali, zhrozil jsem se. Jednoduchá strategie, no spíš žádná a grafika, nic moc. Nechápu, jak je to mohlo bavit. To mě ovšem přivedlo na myšlenku: Jaké hry budou v budoucnosti.

I ty nejjednodušší věci, které člověk potřebuje k životu, se snažíme umožnit různou mechanizací až robotizací. A co potom taková zábava. Už teď existují pohybové ovladače a brýle pro smíšenou realitu. Tohle vše vás vtáhne přímo do děje hry a

stáváte se její součástí. Paráda.

Všechno přes jeden čip

Představuji si, že v budoucnu to bude ještě zajímavější. Určitě už nebudou žádné ovladače, dráty, žádné brýle a podobná omezení. Vše bude řešeno čipy. Ty si jednoduše nalepíte, nebo jinak přichytíte na spánkovou oblast a celá místnost se promění ve hru. Do takového prostředí můžou vejít i jiní hráči-lidé s čipy. Vše bude tak reálné, že jen hudba bude prozrazovat, že se jedná o zábavu.

Postavy jako hologramy

Bylo by prima, kdyby i postavy ve hře byly jako hologramy, s kterými se budete bavit a projednávat strategii jako s opravdovými lidmi. I příšery by mohly být holografické. To by bylo zajímavé, kdybyste se najednou objevili v ponurých ulicích starého Londýna, kde nejsou lidé, jen zmutované příšery nebo na věži nějakého starobylého hradu temného pána, který se vám vysmívá, jak slabí jste. No a vy, v rytířském, elfském, barbarském nebo jiném podobném oblečení, s mečem a dýkami schovanými na nátepnících, se s ním pustíte do boje.

Nebo kdybyste navíc měli možnost využít nějaké magie. Celý prostor by zastínily různé barvy a zvuky blesků a podobných magických jevů. Ještě lepší by bylo vojenské prostředí, kde byste odstraňovali zombie-vojáky různými kulomety a pistolemi. Ještě jednu důležitou věc by takovéto hry měly mít zabudované. A to senzor omezujícího pohybu. Jakmile se dostanete k nějaké překážce, stěně, stolu a podobně, hrací prostor by měl zmizet. Jinak bude hodně úrazů.

Hra není skutečnost

To by vše bylo super. Ale uvědomuji si i nebezpečí, jaké by takovéto hry mohly přivodit. Lidé by ztráceli přehled o reálném životě a nakonec by se hra stala skutečností. To je velmi nebezpečné.

Jan J. Kupec, 8. B

26

ZE ŽIVOTA

Návštěva Terapeutické komunity v Bílé Vodě

Dne 27. 9. jsem navštívila svého otce v Terapeutické komunitě (dále jen TK) Fides v Bílé Vodě nedaleko Jeseníku. Je tam spolu s dalšími 18 lidmi za účelem zbavení se závislosti na drogách. TK představuje chráněné prostředí bez drog, vytváří program, který vede klienty ke změnám postojů ke droze. Základem léčby je komunitní a skupinová psychoterapie, socioterapie a pracovní terapie. Snahou je maximální přiblížení reality všedního života, schopnost přijímat zodpovědnost. Pobyt probíhá za dodržování principů léčby – naprostá abstinence, otevřenost a upřímnost, volba mezi léčbou a vztahem a regulace agrese. Cílem je abstinence, získání náhledu na vlastní životní situaci a přijetí sama sebe a okolí.

Tátův příběh

Můj otec byl závislý na drogách už od svých 22 let. Při jeho posledním trestu ve vězení se rozhodl se závislostmi nadobro skoncovat a téměř ihned po propuštění nastoupil do léčby.

Chce se stát lepším člověkem, společníkem, přítelem i otcem a chce minimálně z části odčinit to, co napáchal.

Léčba je dlouhá a složitá

Léčba jako taková není jednoduchá, jak si spousta lidí myslí. Je v tom spousta úsilí, času, práce na sobě samém, mnoho okamžiků, kdy to chcete vzdát. Někteří si také myslí, že léčbou to zcela končí. Není tomu tak. Člověk, který léčbu absolvoval, poté celý život bojuje s abstinencí. Po odchodu z TK klient ještě absolvuje Doléčovací centrum (DC), kde mu bude přidělen byt, který po ukončení poslední fáze v DC odevzdá. Během pobytu v DC se klient aktivně a pravidelně účastní skupin s terapeutky. Klient si v příslušné destinaci najde práci a po odchodu z DC by měl mít zařízení

vlastní byt a zaměstnání.

A jede se do Bílé Vody!

Nyní k věci: Otec si mě vyzvedl ve třídě. Byl to nepopsatelný zážitek, jelikož jsme se neviděli dlouho a vůbec jsem ho nečekala. Rozběhla jsem se k němu a skočila mu do náruče. Poté jsme se odebrali na nádraží a jeli do Bílé vody, kde jsme se s menšími komplikacemi dopravili až další den. Poté, co jsem si na pokoj odnesla věci, šli jsme si bouchnout tzv. mimořádku, kde se všichni klienti, včetně terapeutky sešli v... (pokračování příště)

Andy Poštulková, 7. A

Odsuzování lidí je dneska skoro na denním pořádku, ale proč?

Všichni mě odsuzují za to, kolik mi je, jak vypadám, jaké mám známky a to ještě dříve než mě poznají. Nikdo jsme se nenarodili tam, kde bychom chtěli nebo čím bychom chtěli, ale je to náš život a musíme ho žít tak, jak chceme my, a ne někdo jiný.

Nejsem malé děcko

Všichni si myslí, že jsem namyšlená, protože podle některých to tak vypadá, soudí to podle toho, že mám třeba drahý telefon nebo značkové boty. Někteří říkají i to, že jsem děcko, i když oni taky, ale cítí se dospěle, protože je jim třeba 14 let. Všichni, co mě znají jenom od vidění, tak se ke mně nechovají hezky, protože si právě myslí, že jsem malé děcko, co ještě nemá svůj mozek a je úplně blbé a rozmazlené.

Urážky nejdou z hlavy

Ti lidé si ani většinou neuvědomují, že udělali nebo řekli tohle a tamto, taky si neuvědomují, že tím tomu danému člověku ublíží i do hranic toho že si chce potom ublížit. Taky jsou to často urážky i na tělo, ale občas je ta psychická stránka slabší než ta tělesná. Člověk se s tím potom špatně a dlouho vyrovnává, protože si z něho ještě dělají srandu, že nic neunes a že se rozbrečí nad každým spadnutím listu. Není to tak, že ten člověk je slabý a že něco nezvládne unést, je to o tom, že ty první urážky a to první odsuzování hází za hlavu, ale po nějakém čase se to prostě někde v té hlavě sejde a v tu chvíli nechce ten člověk nic jiného než pokoj.

Být odsuzovaný je fakt těžké

Většinou tohle dělají lidé, kteří mají taky nějaké problémy a musí si na někom vylít zlost, ale proč zrovna na jiných lidech, kteří mají těžší život než oni sami. Teď si asi řeknete, že ti lidé jsou hysterky, ale zkuste se někdy vžít do role toho odsuzovaného a sami uvidíte, že je to těžší, než se zdá.

Domča Schoberová, 7. A

Straší mě mrtvá dívka Emily

Celé to začalo tím, že se kamarádce od mamky narodila holčička jménem Emily. Když Emily bylo asi šest let, tak se začaly s maminkou stěhovat. Nejprve bydlely v Havířově, později v Porubě a nakonec tady v Bělském Lese, hned naproti našemu domu.

Ráda si četla bibli

Začala chodit do školy, kde jí učitelé radili číst nějaké knihy. Ji ovšem zaujala kniha, kterou si asi normální děti nečtou. Zaujala ji totiž Bible a také nějaké knihy o astrálním světě a takových věcech. Ale nikdo jí na to nic neřekl, protože si každý přece jen může číst, co chce. Když jí bylo kolem deseti let, začala se chovat zvláštně, jako kdyby to nebyla ona.

Trhala si vlasy, pořád dokola a dokola si četla ty knihy. Její mamince Lence to přišlo divné, a tak s ní čas od času chodila k psychologovi. Bylo to trochu lepší, když jí ty knihy později zakázala číst. Ovšem ona si vždy ty knihy vzala v noci zpět. Uběhly asi dva roky a Emily už bylo 12 let.

Jenže pořád si ty knihy četla pouze na jedné stránce, byla to stránka o tom, jak proniknout do astrálního světa. Jednou ji dokonce maminka viděla, jak vyvolává duchy a prosí je, aby mohla do jejich světa proniknout. Zeptala se jí tedy, proč tam tak moc chce jít. Odpověděla, že tam potřebuje odejít. Ovšem když se jí znovu zeptala proč, neodpověděla.

Emily je mrtvá

Den, kdy měla 13 let, uslyšela její matka v šest hodin ráno strašlivý křik. Vběhla do pokoje a

viděla Emily ležet na zemi mrtvou. Ovšem nikdo neví, proč zemřela. Zdravotní stav měla v pořádku, nikdo ji nezavraždil a ani sebevražda to nebyla. Ani pitva nepřišla na to, proč Emily zemřela. Její maminka Lenka byla v blázinci a před rokem odtamtud odešla. Už je to lepší, ale přestěhovala se, protože nedokázala žít v tom domě, kde dříve bydlela s Emily.

Vyvolávat duchy byl hloupý nápad

Dala byt na prodej a bylo hodně zájemců. Ale vždy tam zůstali pouze týden, protože potom s hrůzou v očích byt rychle vrátili. Vždy říkali, že viděli červovlasou dívku. Říkala jim, ať opustí dům.

Když mi bylo šest let, napadlo mě s mou sestřenkou vyvolávat duchy. Byla to největší blbost, kterou jsem kdy udělala. Dodnes toho moooooo lituji. Přemýšlely jsme, koho vyvolat, samozřejmě jsem si vzpomněla na Emily. Vyvolaly jsme ji a dělaly jsme si z toho strašnou srandu. Což byla velká chyba.

Dějí se divné věci

Od té doby se dějí vážně hodně divné věci. Už jsem si na ni celkem zvykla, ale vždy když Emily vidím nebo slyším, mám smrt v očích. Nejen mně se dějí tyto věci. Svěřila jsem se své nejlepší kamarádce Adélce a zkusily jsme Emily odvolat. Myslely jsme, že to bude lepší, ale naopak bylo to o dost horší. Začalo to tím, že jsme po vyvolávání šly ke mně domů. Máma mi dala za úkol vysát celý byt. Dřív než jsem otevřela skříň, otevřela se sama. Prostě se otočil klíč a skříň se otevřela. Vystrašené jsme vběhly do kuchyně. Seděly jsme tam asi 15 minut. Potom jsme

se konečně zvedly a šly to rychle vysát, abychom mohly jít z domu pryč. Asi o dva dny později jsme šly kolem domu od Emily. Někoho jsme tam viděly, ale nikdo tam přece nebydlí... Se strachem jsme běžely pryč.

Šly jsme ke mně domů a já šla na večeři. Adélka mě čekala v pokoji a já už večeřela. Celá rodina byla u stolu. A Adélku někdo zamknul v mém pokoji. Ze začátku si myslela, že jsem to byla já, ale nebyla. Adélka měla strach. A kdo by neměl, když vás někdo zavře v pokoji a nikdo to není. Svěřila se mi. Řekla mi, co se stalo, jak ji někdo zamknul. Pořád mi říkala, že jsem to byla já. A já na to, že ne že byli všichni u stolu a já taky. Byla úplně vystrašená.

Odešla jsem od tématu Emily, aby Adélka nebyla moc vystrašená, aby jí to uklidnilo. Svěřila jsem se své bývalé kamarádce Karolíně. Ovšem ona to řekla jiné kamarádce a ty věci s Emily se ji děli taky. S tou bývalou kamarádkou Karolínou, jsme šli ke mně domů. Snědla jsem večeři a šly jsme, jenomže dveře nešli otevřít. Jako kdyby někdo držel dveře, ale když jsem se podívala do kukátka, tak tam nikdo nebyl. A jakmile přišli lidi tak to ty dveře pustilo. Nakonec jsme se z bytu přece jen dostali. Ale lituju toho, že jsem se svěřila zrovna Karolíně.

Kamarádka Emily

No kdybych měla říkat všechny příhody, tak bych z toho mohla udělat knihu. Tyhle věci se dějí stále. Už jsme si na ně zvykly a bereme Emily jako kamarádku i když se ji občas bojíme.

Terezie Adamcová a Adéla Galušková, obě 7. A

Jaké to je, když vám umře blízký člověk

Každý z nás má mámu a tátu, ale ne každý má to štěstí mít oba rodiče v rodině, buď se rozvedou, nebo umřou. Jednou to stejně čeká každého, protože rodiče jsou taky jen lidi a nebudou tady pořád pro nás.

Zpočátku jsem neřešila, že tatškovi se nedá dovolat...

Mně osobně se to stalo. Měla jsem oba rodiče a žila jsem si šťastný a spokojený život. Měla jsem krásné dětství, dokud jsem nezjistila, že si mamka našla nového přítele. Když jsme se měli s mamkou stěhovat, tak jsem chtěla zůstat se svým tatškou. A asi o měsíc později jsem volala

taťkovi jako každý den, ale dovolala jsem se do hlasové schránky, nějak jsem to neřešila a šla jsem do školy.

Važte si svých blízkých

Když jsem se vrátila ze školy, tak mi mamka řekla, že na tom taťka nebyl zdravotně dobře a že to jeho srdíčko už nezvládlo. Ze začátku jsem to brala fakt špatně, ale postupem času jsem si uvědomila, že se s tím musím naučit žít. Takže si važte svých blízkých, protože nikdy nevíte, kdy je můžete ztratit. **Tereza Novotná a Klára Bašandová, obě 9. B**

Nová morčata

10. září jsem dostal nová morčata. Než jsem je dostal, tak jsem měl ještě jedno morče Kiki. Kiki se dožila okolo tří let. Vlastně chci říct, že jsme nechali Kiki zabít. Nechali jsme ji zabít, protože měla přerostlé zuby. Nedělala prostě nic. Jenom ležela. 6. září jsme vzaly Kiki k veterináři a tam jsme ji nechali zabít.

Po smrti Kikinky jsem brečel asi dvě hodiny a sestra po zbytek dne. Druhý den mamka řekla, že půjdeme koupit morče, ale taťka řekl, že koupí dvě morčata. A teď se dostáváme do 10. října, hned po škole jsem šel domů a s mamkou jsme šli sehnat morčata. Po prvé jsme šli do Billy a viděli dvě krásná morčátka, ale mamka řekla, že se podíváme po jiných obchodech. Nakonec jsme skončili zase v Bille a koupili jsme ta dvě morčátka. První jsme pojmenovali Rozinka a druhé Igy.

Vojta Chovanec, Petr Ta, oba 8. B

LITERÁRNÍ PŘÍLOHA

DUCHAŘSKÉ HISTORKY

N.1

Bylo mi asi 10 let a psal se rok 2013. Byl večer a já jsem seděla ve vaně a myla si hlavu. Najednou mě něco začalo topit. To něco mě chytlo za vlasy a tahalo mě to takovou silou, že mě to za chvíli stáhlo pod vodu. Nakonec mě to ale pustilo a já vylezla z vody. Všude byla voda a byla jsem hrozně vystrašená. Rychle jsem vyběhla z koupelny a na chvíli jsem si myslela, že umřu. Jen si představte, že se vás něco snaží zabít ve vašem bytě.

+ fantasy: umřela jsem a jako duch to teď píšu.

Jednoho dne, který probíhal jako každý jiný, jsem stála v koupelně a česala jsem si vlasy. Při česání jsem na sebe koukala do zrcadla. Když jsem se dočesala, odložila jsem hřeben na poličku a opět jsem se podívala do zrcadla a najednou mě po boku hlavy něco pohládilo. Do teď si to nedokážu vysvětlit.

+ fantasy: v té místnosti se koupal náš kapr a pravděpodobně se mi mstí a dává o sobě vědět.

n.3

Bydlím v dvoupatrovém rodinném domě. Častokrát se mi stává, že když ležím v pokoji, který je v horním patře, slyším dole kroky a ze schodů vidím stíny. Stává se to jen, když jsem sama doma.

+ fantasy: ten duch je dost hezký a doteď s ním chodím, ale rodina si myslí, že jsem blázen. ☹

VĚŘTE - NEVĚŘTE

Pan učitel Goj má Lamborghini

Pan učitel Goj nedávno dostal nové Laborghini od neznámého dárce. Je možné, že to dostal od vedení školy nebo od Andreje Babiše, našeho premiéra.

↑ Na obrázku vidíte první fotografie pana učitele v jeho novém autě

Tato informace nám byla velmi dlouho zatajována a na veřejnost se dostala kolem zimy 2018. Očividně tato informace byla zatajována více než rok, protože tahle fotografie byla pořízena na jaře 2018.

Od vedení školy by tohle auto mohl pan učitel dostat za spolupráci v tajné operaci, ke které nám policie nemohla dát žádné informace. Anebo od premiéra za to, že pan učitel tajně podporoval pana premiéra ve vývoji jedné z jeho nejvýnosnějších firem.

*Ovšem jak vidíte ten, kdo daroval panu učiteli tohle auto, zapomněl na registrační značku. O dalším vývoji této zprávy vás nebudeme informovat. **Radek Pavlík, 8.B***

ANGLICKÁ PŘÍLOHA

The Ghost in My Flat

So, for the past year or so, there's been a ghost in my apartment.

Yeah, I keep hearing sounds like the door creaking open and then shutting when I'm home alone, or cabinets opening, generic spooky ghost stuff like that.

I've just become so used to it that I've given him a name.

I call him Carl Jerry Spooopenstein. I even drew what I think he looks like, he's pretty derpy. Also, sometimes when I'm home alone and walking from the bathroom to my room, I have this feeling like I should just run straight to it, or else something's gonna get me.

I just ignore it, look to the side and say "Hey, Carl!" and very slowly make my way to my room.

If I had to say, he's definitely just a character I created in my head, and the sounds are just creaky doors and loose cabinets.

Welp, bye!

Jakub Stach, 9.B

The Carl J. Spooopenstein Chronicles Vol.2

So, last time, we left off at the end of my quick description of Carl. If you haven't read it yet, Carl Jerry Spooopenstein is my nickname for the Ghost that haunts my home.

Well, this time Carl did something very... Peculiar.

So, here's me, home alone, sitting at my desk, drawing pictures and watching videos, and suddenly, I hear something that should not be happening when I'm home alone.

The toilet flushed.

So, understandably, I was kinda freaked out. I mean, who wouldn't be? But right afterwards, I thought about the fact that if there was someone in my home, they'd be so dumb as to go on the toilet while rubbing our home, so I almost started laughing out loud.

I held it in, and grabbed the baseball bat that I keep next to my closet, and walked out of my room, to the toilet door right across the hall. I readied the bat, in case someone was actually in there, and opened the door.

Nothing.

I pushed the door, letting it close, ready to go back to my room. But the door didn't close fully, with about 2 inches still left between the doorframe and the door as it slowed to a stop.

I was just going to close it again, and walk away, but then I saw, through the crack in the door, that the button that flushes the toilet was stuck in a pushed down position, and constantly flushing, even though there was no water in the tank.

I walked in the room, and pressed the button, making it pop back out, and letting the toilet stop flushing.

So, even though it was obviously just stuck since the last time someone flushed the toilet, I'm still going to say Carl did it, 'cuz why not have a little fun, eh?

Jakub Stach, 8. B

All That Jazz, Rock, Blues

So, today we went to DJM, to see the ballet called "All That Jazz, Rock, Blues".

Now, going into it, I thought it would be 'okay' for me. I certainly did not expect to come out of it wanting to go see it a thousand more times.

I absolutely loved it, and would recommend it to anyone and everyone.

Humor, Feels, Astonishment, Concentration, Amazing Choreography, and yes, TONS of Sexual Tension, it had it all.

I especially loved the ending. For those who saw it, you know what I'm talking about. For those who didn't..

Your loss, mate.

Author: Jakub Stach, 8. B

Horror & Me

Over the course of my life, Horror movies have been a massive influence on my personality, interests, and pretty much nearly everything that makes me, well, me.

I watched my first horror movie at just 5 years old, and that movie was IT, the original 1990 TV Miniseries.

The movie/TV Special tells the tale of a group of children hunted by an evil Entity, and entity which takes the form of Pennywise, the Dancing Clown of Horrors.

It's what caused my apprehension towards Clowns in real life, and it also caused a direct change in my entire life.

From then on I began taking an interest in Horror, and started watching movies like Friday the 13th, Halloween or Nightmare on Elm Street.

This caused me to very early on learn near-fluent English, and by the age of 9, I was able to talk for long times in English, and keep up conversations with English-Speaking people.

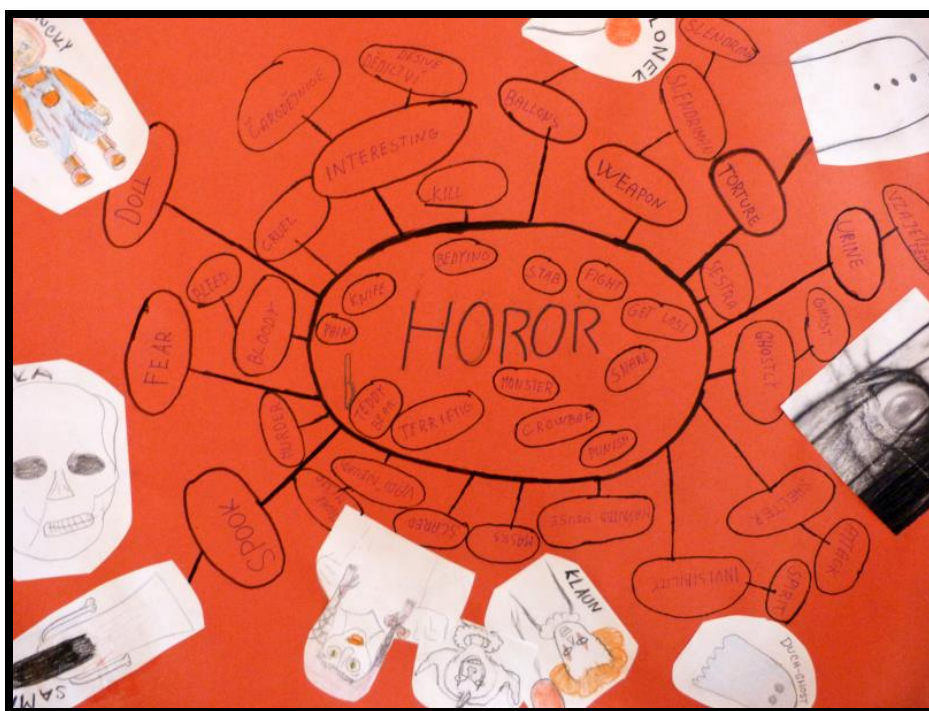
I started playing horror games, and this has caused me to start developing my very own Horror game, which I'm currently working on.

Overall, the Horror genre is one of the most important things in my life, and it's what has led me to this point, this day, and this moment.

Also, I love blood and gore, so... yeah.

Bye!

Jakub Stach, 8. B

Naše škola, foceno 14. 3. 2019

Redakce